

Hof Van Eede: vermakelijk kwetteren met Diderot op schoot.

30 Maart 2012 – door Roger Arteel

Ze zijn nieuw en weten van wanten. Ze noemen zich Hof Van Eede, verwijzend naar de onmiskenbare band met de bekende Peter Van den Eede, de man achter het unieke initiatief dat De Koe heet. Niet verwonderlijk dat hun eerste productie een titel meekrijgt die evengoed bij De Koe kan staan: *Waar het met de wereld naartoe gaat daar gaan wij naartoe.*

Veel valt daar niet aan toe te voegen: Ans Van den Eede en Greg Timmermans (met tekst en dramaturgie van Louise Van den Eede en Peter als supervisor) zijn ontwapenend geestig. Met een minimum aan technische en decoratieve middelen maken ze de weerloze toeschouwer vooral nieuwsgierig.

Een vrouw en een man doen en zeggen alsof ze doen en zeggen wat het publiek denkt dat ze doen en zeggen, maar uiteindelijk doen en zeggen ze gewoon dat er niets (meer) te doen en te zeggen valt in deze wereld en in dit leven. Om beurten grijpen ze naar een boek van de verlichtingsfilosoof Denis Diderot (1713-1784), alsof ze er hun grote gelijk willen uitwringen. Hun conversatie, hun kwetteren zeg maar, is, zoals bij Diderot, associatief opgebouwd en dat maakt dat elke zet van de ene een tegenzet bij de andere uitlokt. Het is bij momenten een schaakspel met woorden, zonder competitie. Geen van beide wil winnen, maar wil wel voortdurend aan de praat blijven. Praten om te overleven, zoals het bijvoorbeeld gebeurt in de stukken van Thomas Bernhard.

Je blijft luisteren, terwijl de spelers ogenschijnlijk niets bijzonders doen om de aandacht gaande te houden. Ze staan, lopen, zitten er zo van zelf bij, alsof ze het publiek een uurtje op visite hebben. Eigenlijk benadrukken ze dat converseren hoofdzaak is in een al dan niet toevallige ontmoeting en dus ook in een theater tussen spelers en publiek. Vanuit dat besef geniet je volop van het 'zozegde' van de hele bedoening. Door geregeld op een ironiserende toon naar Diderot te verwijzen, en deze filosoof eigenlijk in zijn hemd te zetten, wordt hij geëerd en blijkt hij actueel te zijn.

Alles wat mogelijk is, kan ook werkelijk worden, is één van de zinnen in het stuk die van Diderot zou kunnen zijn. Als onbewuste wegbereider voor een moderne visie op theater stelde Diderot dat het wenselijk is dat een speler zich niet emotioneel toont, maar beter emoties bij het publiek teweegbrengt. Emoties in de zin van onrust en kritische ergernis, tegen het gangbare, algemeen aanvaarde. Diderot ging er van uit dat wat gebeurt of wat als waarheid en werkelijkheid wordt verondersteld, vanuit zoveel kanten kan worden bekeken, dat beheerste intuïtie, emotie en rede samen, een basis kunnen vormen voor een constructieve discussie. Het begin daarvan is conversatie. En daar is men bij Hof Van Eede blijkbaar mee bezig: spelend converseren op het podium in de hoop dat ook het publiek converseert na afloop.

Er op lettend dat ook De Koe, op welke manier en met welke middelen ook, daar mee begaan is, zou Hof Van Eede best een eigener variëteit ontwikkelen. Met de vermakelijke aanzet *Waar het met de wereld naartoe gaat daar gaan wij naartoe*, scheppen de makers alvast heel wat verwachtingen.